

a

L'EDITORIAL

Solucions per a la crisi de l'habitatge a Barcelona i entorn

El fenomen de l'encariment del preu de l'habitatge, sigui de lloguer o de compra, és un assumpte global. Barcelona, com a ciutat d'èxit turístic, el pateix. I molt. El concepte *gentrificació* ha traspasat els fòrums d'experts i ha saltat a l'arena política i al carrer: la gent és expulsada dels seus llocs habituals de residència cap a les perifèries, que de retruc també s'encareixen i provoquen noves expulsions, en una espiral perversa que no sembla que tingui aturador. Els desnonaments segueixen a l'ordre del dia, igual que les ocupacions. En un context d'estrès habitacional, cada cop resulta més complex compaginar el dret a un habitatge digne (a preus no abusius) amb el dret a la propietat. Hi ha xoc de drets i xoc d'interessos.

En la recent campanya electoral, la qüestió de l'habitatge ha estat un dels temes centrals i recurrents. Més enllà de les promeses i les fórmules màgiques, més enllà de posicionaments ideològics, ningú té una recepta miraculosa per a Barcelona ni per al conjunt de l'àrea metropolitana. Perquè el problema no es resoldrà només en

el marc de les fronteres administratives municipals. Les fronteres, més aviat, les marca el transport públic: una política d'habitatge ha de tenir com a territori de referència allà on arriba la xarxa de metro i Rodalies. I ha de comptar amb el concurs de totes les administracions. ¿Tant costa assegurar en una taula polítics i tècnics de l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat, l'Estat, la Diputació i l'Àrea Metropolitana? Si ningú no dubta que

Sigui quin sigui el govern de la ciutat, l'habitatge demana consens polític, tècnic i entre administracions

el problema és gravíssim, ¿com pot ser que no ens hi posem seriosament, mirant de buscar punts d'acord en lloc de remarcar les diferències? Si s'analitzen els diferents programes electorals, efectivament n'hi ha, d'elements compartits. Tothom té clar que hi ha d'haver un lideratge públic per revertir la situació: cal fer créixer el parc d'habitatge públic. L'exemple ideal és Viena, fruit d'una llarga tradició d'iniciativa pública. Doncs que els uns i els altres s'asseguin a buscar solars, a bus-

car finançament, a buscar edificis que puguin canviar d'ús. És una emergència. Igual com s'ha intentat protegir la immigració –amb prou èxit– del combat polític, el mateix cal amb l'habitatge. Que no serveixi per tirar-se els plats pel cap. Ara ja han passat les eleccions. Ara és el moment.

En els últims temps s'han produït dues iniciatives legals: la que obliga a reservar un 30% de la superfície per a habitatge de protecció pública en les noves promocions i el decret per regular els preus del lloguer. No satisfan a tothom, però són un punt de partida. És veritat que altres ciutats, com París o Berlín, no han aconseguit millorar la situació amb la regulació dels preus del lloguer. Però el que és segur és que cal provar diferents mesures. No fer res no és una opció. Hi ha massa famílies que no troben cap alternativa, hi ha massa joves que no poden ni imaginar tenir un habitatge propi. No es pot donar per bona aquesta precarietat. El fatalisme no és una opció. Davant la legítima i necessària mobilització (de la PAH al Sindicat de Llogaters, entre d'altres), les administracions tenen l'obligació de buscar solucions.